

Tatiana de Rosnay

Sterrenstof

Vertaald uit het Engels door
Ernst de Boer en Ankie Klotwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

Januari 2000

Mount Shasta

Siskiyou County, Noord-Californië

Pauline was zittend op een krukje aan het werk in de box van Starling, de gewonde jonge hengst waar ze haar handen aan vol had, toen ze de voetstappen van haar dochter Lily bij de ingang van het gebouw hoorde. Starling deinsde achteruit, de ogen opengesperd van angst, en Pauline moest op zachte toon sussende woordjes tegen hem fluisteren om hem te kalmeren. Sinds de botsing met een tractor die op het ijs een schuiver had gemaakt, waarbij zijn spaakbeen was verbrijzeld, was Starling voortdurend schrikachtig. Hij was haar angstigste patiënt, en hij kreeg de meeste aandacht.

‘Mam! Telefoon voor je!’ riep Lily.

‘Kan het straks niet?’ vroeg Pauline, met haar wang tegen de bevende flank van de jaarling. Onder zijn goudkleurige huid voelde ze zijn hart bonzen.

‘Nee, dat gaat niet,’ riep Lily terug.

Geïntrigeerd door het lachje dat doorklonk in Lily’s stem kwam Pauline overeind en keek aandachtig naar het gezicht van haar dochter: er lag een brede glimlach op Lily’s gezicht. Pauline controleerde het kompres en de spalk om het been van de jonge hengst nog een laatste keer en liet haar handpalm ge-

ruststellend over zijn snuit glijden.

‘Goed bezig, jongen. Het komt goed met je.’

Ze waste haar handen bij de kraan naast de stallen en liep met haar dochter mee. Waarom al die geheimzinnigheid? Kon Lily niet gewoon meteen zeggen wie er aan de telefoon was? Was het Nick? Lily schudde haar hoofd, klemde op een komische manier haar lippen op elkaar en liep met haar mee naar het kantoorje bij de stallen.

In tegenstelling tot de meeste van haar collega-dierenartsen was Pauline nog steeds niet gezwicht voor de verleidingen van een mobiele telefoon. Ze hield het liever bij de ‘ouderwetse’ manier en bezwoer altijd lachend dat ze nooit zou bezwijken voor een Nokia of een Blackberry. Ze geloofde heilig in de betrouwbaarheid van de beproefde vaste lijn en een antwoordapparaat, wat gezien haar leeftijd normaal was. Binnenkort werd ze eenenzestig en telkens als ze door anderen geplaagd werd met haar ouderwetse gewoonte sloeg ze hen om de oren met het onweerlegbare feit dat je met een mobiele telefoon slecht bereik had in het ruige heuvelachtige gebied waar haar dierenkliniek lag.

Met diezelfde speelse glimlach reikte Lily haar de telefoon aan.

‘Dokter Bazelet,’ zei Pauline, terwijl ze een peper-en-zoutkleurige lok uit haar gezicht streek, in de verwachting Nicks stem te horen.

‘U bedoelt “de” dokter Bazelet? De enige echte dokter Bazelet?’

Dit was niet Nicks hese basstem.

Paulines glimlach weerspiegelde haar dochters glimlach. Die stem! In een flits kwam haar hele jeugd terug.

‘Ben jij het!’

‘Zeker weten, mademoiselle!’

Alleen Billie-Pearl noemde haar zo – ze waren even oud en hadden allebei al kleinkinderen. Ze waren al sinds hun vroege tienerjaren met elkaar bevriend.

Lily was weggelopen en had haar moeder alleen gelaten in het grote vertrek. Buiten was opeens de duisternis ingevallen, waardoor de besneeuwde piek van Mount Shasta aan het zicht werd onttrokken, een uitzicht waar Pauline nooit genoeg van kreeg: groen in de lente, goudkleurig in de zomer, wit in de winter en bloedrood in de herfst, als om je eraan te herinneren dat de berg nog steeds een vulkaan was.

Billie-Pearl kwam meteen ter zake; zo zat ze in elkaar en Pauline was eraan gewend.

‘Ben je op dit moment hard aan het werk, mademoiselle? Een hoop kreupele paarden om voor te zorgen?’

‘Ja, behoorlijk wat,’ beaamde Pauline. ‘Hoezo?’

‘Zorg dat je op 30 januari in Reno bent. Dat is over tien dagen. Zondagochtend. Toen ik het nieuws zag, dacht ik meteen aan jou. Dit mag je absoluut niet missen.’

‘Wat mag ik niet missen?’

‘Je kunt toch wel een collega vinden die voor je waarneemt? En je dochter steekt toch zeker wel een handje toe, zoals altijd?’

Billie-Pearl had er lol in om haar in het ongewisse te laten. Ook daar was Pauline aan gewend. Ze stak een sigaret op en schoof wat paperassen opzij die op haar bureau slingerden.

‘Hoe is het met Dansa?’ vroeg zij op haar beurt, om haar jeugdvriendin te plagen.

Dansa was Billie-Pearls favoriete merrie, de kleindochter van haar geliefde hengst, Commander, die jaren geleden was gestorven.

Billie-Pearl dempte haar stem.

‘Met Dansa gaat het goed. Moet je horen. Op 30 januari gaan ze het Mapes opblazen. Tot ontploffing brengen.’

Pauline vroeg haar vriendin of ze werkelijk van plan waren om het hotel met de grond gelijk te maken. Billie-Pearl bevestigde dat, want ook na de sluiting in 1982 was het luxehotel een schip van bijleg gebleven. Het gebouw had sindsdien leeggestaan en verkeerde in een beroerde staat van onderhoud. Van de pracht en praal uit de jaren veertig, toen het boven alles uittorende silhouet het middelpunt was van het kloppende hart van de stad Reno, was niets meer over. Veel mensen hadden het hotel proberen te redden, er waren petitities ingediend, vertelde Billie-Pearl, maar dat was niet genoeg gebleken, het gebouw moest nu plaatsmaken voor parkeerplaatsen en een ijsbaan. Pauline kon haar oren niet geloven. Overweldigd door een golf van weemoed hoorde ze haar vriendin verder aan.

‘Die zondag, 30 januari, is Super Bowl Sunday,’ vervolgde Billie-Pearl, ‘wat betekent dat het krankzinnig druk wordt op de weg. Het is beter als je zaterdagmiddag al komt, dan kan ik je laten kennismaken met de jaarlingen. En de volgende ochtend, zondag, gaan we er samen heen. Dan ben je maandag weer terug.’

Pauline zei ja, hoewel ze wist dat het lastig zou worden om iemand te vinden die voor haar wilde waarnemen. Ze zou maar twee nachten wegblijven, een weekend bovendien, en ze wist dat ze het aan Lily kon overlaten om de kliniek te runnen. Haar dochter was geen dierenarts, maar ze handelde de cliënten en de facturen af. Zij en haar man Howard hadden twee kinderen, een zoon van tien en een dochter van acht. Het gezin woonde vlak in de buurt, dus ze zagen elkaar vaak.

Later op de dag, toen Lily op het punt stond om naar huis te gaan, vertelde Pauline dat ze het weekend van 30 januari

weg zou zijn. Lily trok een gezicht en herinnerde haar moeder eraan dat er die maandagochtend enkele operaties op de rol stonden, wat betekende dat de dieren al op zondag zouden arriveren. Pauline beloofde dat ze die maandag zo vroeg mogelijk terug zou zijn en dat ze vervangen zou worden door haar vriend en buurman dokter Merrill. Ze zou hem vanavond bellen. Lily begon wat te sputteren: ze had een paar uitjes gepland met haar man en kinderen. Was dit niet allemaal een beetje lastminute?

‘Houdt Billie-Pearl soms een nostalgisch feestje om naar Carole King te luisteren en oude foto’s van de mustangs te bekijken?’

Maar toen ze de gespannen blik in haar moeders ogen zag, draaide ze bij en legde meelevend haar hand op haar schouder.

Pauline boog haar hoofd. Ze was even stil en zei toen: ‘Ze gaan het Mapes met de grond gelijkmaken. Daar wil ik gewoon bij zijn.’

Lily hoefde haar moeder niet te vragen waarom ze daarheen ging. Ze omhelsde haar moeder stevig en zei dat ze het begreep.

Die zaterdag, 29 januari, manoeuvreerde Pauline de Dodge Dakota achteruit de garage uit, erop lettend dat ze geen krasen maakte op de stokoude Ford Thunderbird die daar al jaren stond, duwde haar favoriete cd – van de Franse zangeres Françoise Hardy – in de speler en ging op weg. De rit naar Cold Springs, waar de ranch van Billie-Pearl lag, zou iets meer dan drie uur vergen, misschien wat langer als het druk was. Haar vriendin verwachtte haar aan het eind van de dag. Pauline was al zo lang niet meer in Reno geweest dat ze zich niet kon herinneren wanneer ze daar voor het laatst was geweest. Waar-

schijnlijk om haar jongere broer te bezoeken, die niet meer in het familiehuis van de Hammonds in Washington Street woonde, dat enkele maanden geleden was afgebroken. Jim had goede zaken gedaan in de vastgoedsector en was naar een mooi huis in het rijkere Old Southwest Reno verhuisd.

Telkens als ze terugkwam in Reno raakte ze verstrikt in een web van nostalgie en spijt, waarin de herinneringen aan haar moeder de boventoon voerden. Haar relatie met de vader van Lily bleef ambigu, hoewel er al veertig jaren verstreken waren, even lang als Lily oud was. Ze wist dat Kendall Spencer in Reno was blijven wonen. En zijn naam gaf haar nog altijd een ongemakkelijk gevoel. Vijftien jaar lang had hij met kerst een kaart en een cheque gestuurd. Op de kaart stond nooit veel, behalve zijn handtekening en een paar haastig gekrabbelde woorden die ze amper kon ontcijferen. Lily had hij ook nooit meer gezien, en Lily was al lang geleden verdergegaan met haar leven.

Pauline reed voorzichtig over de bochtige weg die vanaf Mount Shasta naar beneden kronkelde, maar ze kende de weg op haar duimpje: de CA-89 volgen, van daar naar de Feather Lake Highway tot aan Route 395. Gelukkig had de sneeuwval van de afgelopen week geen problemen veroorzaakt voor het verkeer. Ze moest steeds denken aan wat Nick die ochtend bij het ontbijt tegen haar had gezegd. Hij had haar gewaarschuwd dat ze hevig geëmotioneerd zou kunnen raken als ze het hotel voor haar ogen zou zien instorten. Zelfs het verstrijken van de tijd zou niet kunnen uitwissen wat ze daar had meegemaakt: het goede en het slechte, al die dingen die ze hem stukje bij beetje had verteld, alles wat ze zo lang voor zich had gehouden. Nick was een nieuwkomer in haar leven, maar ze vertrouwde hem meer dan de meeste van haar beste vrienden. Ze had zich volledig voor hem opengesteld.

Twee uur later, toen Pauline de Feather Lake Highway bereikte, was het al drukker op de weg. Ze moest nu langzamer rijden. Dat was niet erg, ze vond het heerlijk om auto te rijden. Voordat ze met haar paardenkliniek begon, had ze talloze uren achter het stuur gezeten als ze langsging bij haar patiënten in de omgeving.

Ze stak een sigaret op, zette de radio aan en concentreerde zich op de weg.

Na de herfst van 1960 was ze nooit meer in het Mapes Hotel geweest, omdat op dat moment alles anders was geworden. Ze was vertrokken en had nooit meer omgekeken. Ze kon zich nog herinneren dat ze met ingehouden adem haar hand uitstak naar de envelop met haar naam erop in dat karakteristieke schuine onregelmatige handschrift. En dat die jongen van de receptie (hoe heette hij ook alweer, Lincoln?) met een zeker ontzag in zijn stem zei: 'Die heeft ze voor jou achtergelaten.' Zijn grijns. Ja, voor jou, Pauline, het kamermeisje. De schoonmaakster. Het meisje met een dweil en een emmer, degene die de toiletten op de begane grond schoonschrobde. Dat meisje.

Elke kilometer bracht haar dichterbij Reno, bij een verleden dat ze niet kon vergeten of uitwissen, een verleden dat haar tot de vrouw had gemaakt die ze nu was, zoals Nick haar had voorgehouden. Hij had gelijk. In gedachten zag ze zichzelf vaak samen met Billie-Pearl voortjakkeren op mustangs, zoals ze in hun jeugd vaak deden bij Pyramid Lake, overdekt met zweet en stof, hun mond gortdroog, hun gezicht verbrand, afgemat door de woeste galop. En bij thuiskomst haar moeders verwijtende woorden: waar was ze geweest? Wat was dat voor stank? Had ze paardgereden? Met die meid uit Wadsworth? Alweer? Was ze gek of zo? Haar moeder had ontzettend haar best gedaan om in Reno in te burgeren, om een fatsoenlijk meisje

met een goede opleiding van haar te maken. Was Pauline soms vergeten waar ze vandaan kwam? Waar ze was geboren? In de lichtstad. Parijs, Frankrijk! Dat ze nu ergens in een niemandsland terecht waren gekomen betekende nog niet dat Pauline een Amerikaanse redneck moest worden.

Langs Route 395, op een uurtje rijden van Billie-Pearls huis, stopte Pauline bij een druk wegrestaurant vlak bij Honey Lake voor een kop koffie en een snack. Het was somber weer en er stond een ijskoude wind. Zonder acht te slaan op het lawaai om haar heen bestudeerde Pauline in het rokersgedeelte van het restaurant haar handen die ze om de mok had gevouwen, rood van de kou en het ruwe werk; allesbehalve de handen van een dame. Hoe vaak had haar moeder haar niet op haar kop gegeven omdat haar handen zo rood zagen? Handen die ze niet had beschermd tegen de genadeloze zon en het zware werk met paarden, handen met zichtbare aderen, sproeten, en korte ongelakte nagels. Ze droeg wel een smalle zilveren ring om haar linkerringvinger, die niets te maken had met de huwelijks staat, maar een recent cadeautje was van Nick, en die ze nooit afdeed. En ze had mooie, slanke vingers.

Terwijl ze daar langzaam van haar koffie dronk, realiseerde ze zich dat ze nog steeds in Californië was, de staat die ze de afgelopen veertig jaar haar thuis had genoemd, waar ze had gestudeerd, haar dochter had opgevoed en haar kliniek had geopend, maar zo direct zou ze de Silver State binnenrijden en was ze weer terug in Nevada.

Om het Mapes weer te zien. Om het nog één keer te zien en het dan te zien instorten. Toen ze in 1946 op zevenjarige leeftijd in Reno arriveerde was de bouw van het hotel op de hoek van Virginia Street en de oever van de Truckee-rivier in volle gang. Ze had het hotel steen voor steen gebouwd zien worden

tot aan de voltooiing vlak voor de feestelijke opening in december 1947, toen het als de eerste naoorlogse wolkenkrabber in het westen van de Verenigde Staten hoog boven het stadje uittorende. De kleine Franse Pauline was diep onder de indruk en had nog nooit zo'n magistraal en fonkelnieuw gebouw gezien. De plaatselijke kranten stonden vol verhalen over het nieuwe hotel in Reno en waren lyrisch over de orangerode art-decofaçade, de twaalf verdiepingen, de driehonderd kamers en veertig suites, de airconditioning, de twee restaurants en de twee cocktailbars, het casino, de herenkapper en de schoonheidssalon, en vooral het kroonjuweel van het Mapes: de beroemde Sky Room op de bovenste verdieping met zijn brede erkers die een weergaloos uitzicht boden op de Sierra Nevada. Daar werden gedenkwaardige avonden georganiseerd met eten en drinken, concerten, voorstellingen en daarna dansen.

Pauline herinnerde zich nog steeds de geur die in de enorme lobby van het Mapes hing: een aparte mengeling van sigarettenrook, viltten hoeden en Sweet Desert Rose, een luchtverfrisser waarmee ze van de tirannieke Mildred Jones elke ochtend, middag en avond moest sprayen. Ze herinnerde zich ook de minder aangename geuren die ondanks de Sweet Desert Rose hardnekkig bleven hangen in de toiletten op de begane grond waar zij moest schoonmaken: de rioollucht, de lucht van bleek en schoonmaakmiddelen, om nog maar te zwijgen van de vaak walgelijke stank, achtergelaten door gehaaste gasten die haar geen blik waardig keurden – hoewel er ook bij waren die haar een glimlach toewierpen, vriendelijk bedankten of een fooi gaven.

Mildred Jones was destijds haar baas, het hoofd huishouding dat de scepter zwaaide over de twintig kamermeisjes in het Mapes, voor wie ze allemaal doodsbang waren en die Pau-

line drie jaar lang elke ochtend maagkrampen had bezorgd. Zou zij er morgenochtend ook zijn, vroeg Pauline zich af, terwijl ze de vierde sigaret van die dag opstak. Hoe oud zou ze nu zijn? In 1960 was Mildred een jaar of veertig geweest dus moest ze nu ergens in de tachtig zijn. Het zou heel goed kunnen dat ze er was. En Kendall waarschijnlijk ook, nu een zeventiger met een hele sleep familie bij zich, een ijzige echtgenote die haar zelfs na al die jaren nog een achterdochtige blik zou toewerpen, en hun kinderen en kleinkinderen: de welgestelde, keurige familie Spencer.

Morgenochtend, als ze naast Billie-Pearl aan de oever van de Truckee stond, zou ze ongetwijfeld mensen uit haar verleden herkennen te midden van de menigte die zich zou verzamelen om het hotel ineens te zien storten. En ze vroeg zich af waarom ze allemaal van plan waren hierheen te komen. Om herinneringen op te halen, om zich te verheugen, om iets af te kunnen sluiten? Of om, net als zij, het hotel de laatste eer te bewijzen?

In de buurt van Cold Springs verschenen de eerste wegwijzers naar de Wild Pearl Ranch & Mustang Rescue en bij de aanblik ervan zwol Paulines hart van trots, vanwege alles wat haar jeugdvriendin had bereikt. Ze liet de stad achter zich en volgde de steile smalle weg naar boven door golvende weiden bedekt met verse sneeuw, passeerde een ravijn tussen de hoog oprijzende rotsen omringd door dichtbeboste heuvels, tot ze uiteindelijk op een weidse groene vlakte uitkwam. Het was bijna vijf uur en de bleke winterzon wierp een laatste roze gloed over het landschap voordat de schemering inviel. Pauline stopte even bij de openstaande toegangspoorten. Hier behoorde de wereld Billie-Pearl toe, voelde ze: ze zag de stallen en de paddocks liggen, weggestopt in de plooi van de heuvel aan de rech-

terkant, en verderop de ranch die over de vallei uitkeek tot aan White Lake. De lucht die ze inademde leek puur en ijzig koud, kouder dan thuis.

Dichterbij gekomen zag ze de paarden in het afnemende daglicht ronddartelen in de sneeuw: eentje lag in het besneeuwde gras zelfs heen en weer te rollen. Ze was dol op deze dieren, deze felle mustangs waarvoor Billie-Pearl alles op alles zette om ze te beschermen – sommige stamden zelfs af van paarden die ze hadden gekend toen Billie-Pearl en zij nog jong waren. Ze herkende de glanzende donkere vacht van Dansa, de kleindochter van Commander, de zwarte hengst die in haar jeugd zoveel indruk op haar had gemaakt. In haar Californische kliniek kreeg Pauline niet vaak mustangs te zien omdat ze voornamelijk quarter horses behandelde, een allroundras dat perfect geschikt was om mee te racen, ritten te maken of om vee bij elkaar te drijven.

Uit de enorme schoorsteen van de ranch steeg grijze rook op, en Pauline wist dat haar vriendin haar opwachtte in dat gezellige huis dat haar zo dierbaar was. Ze reed verder en zwaaide even naar twee werknemers van Billie-Pearl die bezig waren de paarden voor de nacht binnen te halen. Ze kende ze niet persoonlijk omdat ze al een tijdje niet meer was geweest, maar ze wist dat de eigenaresse van de ranch het jaar in, jaar uit voor elkaar kreeg om een enthousiast en hecht team van jonge mensen om zich heen te verzamelen, die allemaal dezelfde inzet voor ogen hadden: de mustangs redden.

Pauline parkeerde de Dodge naast de andere auto's, pakte haar tas, liep het trappetje op en ging zonder te kloppen naar binnen. De voordeur zat nooit op slot. In de hal hing een grote poster van de bekende activiste Velma Johnston, schrijlings op haar paard Hobo. De in Nevada geboren en getogen Johnston,

bijgenaamd Wild Horse Annie, was in 1977 gestorven – Billie-Pearl had sinds de jaren vijftig met haar samengewerkt in de strijd om de wilde paarden te beschermen.

De grote zitkamer was één grote puinhoop, wat Pauline niet verbaasde noch teleurstelde: haar vriendin was geen toegewijde huisvrouw, maar ze wist als geen ander hoe je een mustang moest temmen. Op een laag tafeltje voor de natuurstenen open haard lagen een onafgemaakte puzzel en een paar kleurboeken, en op de banken slingerden een paar half aangeklede barbies en autootjes – achtergelaten door Billie-Pearls vele kleinkinderen, die vaak kwamen logeren.

‘Daar is mijn kleine mademoiselle! Prettige reis gehad?’ vroeg Billie-Pearl met haar zangerige stem terwijl ze uit de keuken kwam lopen. Pauline ving de verrukkelijke geur op van groentesoep en gebraden kip met kruiden, waarschijnlijk een recept van een van Billie-Pearls schoondochters.

Met haar een meter vijfenzeventig torende Pauline minstens vijftien centimeter boven haar vriendin uit, maar ze vond het wel grappig dat ze ‘klein’ werd genoemd. Met haar dikke krullende haar en ronde gezicht vol sproeten zag Billie-Pearl er jonger uit dan ze was. Ze droeg haar gebruikelijke winteroutfit: 501-jeans, een wollen trui en cowboylarzen. Haar zomerse outfit zag er niet veel anders uit: alleen maakte de trui dan plaats voor een denim shirt. Sinds de jaren zestig had Pauline haar geen jurk of rok meer zien dragen.

Billie-Pearls oudste zoon kwam binnenlopen met zijn pasgeboren baby op de arm. Pauline had deze laatste aanbiddelijke uitbreiding van de almaar uitdijende clan van haar vriendin nog niet gezien. De daaropvolgende maaltijd verliep heel gezellig: met z’n veertienen, inclusief een paar werknemers, zaten ze dicht naast elkaar aan de lange tafel. Het ge-

lach, de uitroepen en grappen, en vooral de gesprekken over paarden weerkaatsten tegen de massieve houten wanden. Zo kon het urenlang doorgaan, wist Pauline, en ze vond het heerlijk. Ze hadden het over een merrie die koliek had gekregen en dat de nieuwe dierenarts haar fantastisch had behandeld; over de temperamentvolle jaarling die de stal op stelten had gezet; over Dansa, die zich al net zo gedroeg als haar grootvader en dezelfde brande en pit had als hij; dat Eagle zo griezelig veel op Dustin leek en dat Nancy, Billie-Pearls jongste dochter, een briljante prestatie had geleverd met het temmen van een opstandige hengst. Later, toen iedereen was vertrokken, nestelden de twee vriendinnen zich met een kop kruidenthee voor de open haard. Billie-Pearl merkte dat het komende bezoek aan Reno gemengde gevoelens opriep bij Pauline.

‘We hoeven het niet over het Mapes te hebben,’ zei ze na een tijdje.

Pauline stelde haar gerust. Het was goed, ze konden het erover hebben, ze kon alleen niet geloven dat het echt afgebroken zou worden. Jarenlang had het Mapes symbool gestaan voor Reno’s hoogtijdagen, voordat de roem van het hotel in de jaren tachtig vervloog en het overschaduwde werd door de betoverende aantrekkingskracht van Las Vegas.

‘Ik wil me het Mapes herinneren zoals het in zijn hoogtijdagen was, toen de Sky Room bij zonsondergang dé plek was waar het gebeurde. Weet je nog?’

‘Zeker!’ riep Billie-Pearl uit. ‘En die jonge barkeeper? Die altijd zo aardig was voor ons!’

Die heette Dan, wist Pauline nog, en hij schonk stiekem cocktails voor hen in, ook al waren ze nog geen eenentwintig. Ze herinnerde zich ook hoe haar kieskeurige moeder in de wolken was over de Sky Room omdat er een Franse sauternes op de wijnkaart prijkte.

‘Dan was verliefd op je, Billie.’

‘Nou, de liftjongen was anders smoor op jóú, mademoiselle.’

Ze moesten allebei gniffelen.

Toen vroeg Billie-Pearl voorzichtig: ‘Je weet toch dat het mogelijk is dat Kendall er morgen ook bij is, hè?’

O, zeker, daar was Pauline zich heel goed van bewust. Ze was er klaar voor, voorbereid op de schok hem terug te zien. Het was veertig jaar geleden, maar ze had nog steeds zin om hem een klap in zijn gezicht te geven.

‘Doen!’ zei Billie-Pearl. ‘Maar ik weet dat je je in zult houden.’

‘Ja. En bovendien is het Mapes meer dan alleen dat vreselijke tapijt in het kantoor van Kendall Spencer. Dan schieten me eerder andere, mooiere dingen te binnen. Zoals suite 614.’

‘Precies. De gedenkwaardige suite 614.’

Pauline wist nu al dat als het gebouw in elkaar stortte ze vooral oog zou hebben voor die hoekramen op de zesde verdieping, en dan met name de vier ramen op de zuidwestelijke hoek die uitkeken over de Truckee.

Hoe was het mogelijk dat een gebouw tot ontploffing kon worden gebracht en dat er dan alleen maar stof achterbleef?

‘Hé,’ onderbrak Billie-Pearl haar gemijmer. ‘Heb je die blauwe Ford nog steeds?’

Pauline grinnikte.

‘De Thunderbird? Mijn dierbaarste bezit.’

Ze stond vroeg op om de paarden nog even te zien voordat ze naar Reno reden. Het begon net licht te worden en Billie-Pearl, met een stetson diep over haar hoofd getrokken, zat in een van de paddocks al in het zadel van Dansa. Ze scheen geen last te

hebben van de vorst. Ze zwaaide naar haar vriendin en riep dat ze de volgende keer een tochtje door de heuvels gingen maken, dan kon Pauline op Arrow rijden of op Sweetbriar, maar vanmorgen hadden ze geen tijd: ze mochten het moment dat het Mapes werd opgeblazen, stipt om acht uur, niet missen.

In dit toevluchtsoord leken de paarden zich op hun gemak te voelen. Hier, wist Pauline, werden ze opgevangen, verzorgd, op een zachte manier getemd en ingereden en daarna verkocht, maar alleen aan mensen die zorgvuldig uitgekozen waren door Billie-Pearl, die hen van dichtbij bleef volgen. Billie-Pearl kon zich erover opwinden dat er anno 2000 nog steeds mensen waren die op mustangs jaagden, terwijl ze door de wet beschermd werden, en die de paarden angstig maakten, van hun vrijheid beroofden en in gruwelijke omstandigheden vasthielden.

Een eindje verderop, in een andere paddock, was een jonge man bezig om een hevig gestreste, bokkende jaarling in te rijden. Billie-Pearl sloeg hem vanuit haar ooghoek gade.

‘Rustig aan!’ riep ze. ‘Je eist te veel van hem.’

Ze reed naar Pauline toe en steeg soepel af.

‘Vooruit! Maak even een kort rondje op Dansa. Als we snel zijn redden we dat nog net.’

Hoe Pauline ook haar best deed om duidelijk te maken dat haar paardrijdagen achter haar lagen, dat ze er te oud voor was geworden, dat het haar taak was om paarden te genezen, niet om erop te rijden, dat ze waarschijnlijk niet eens meer wist hoe het moest, Billie-Pearl wilde van geen nee horen. Pauline legde haar handpalm op Dansa’s hals en staarde in haar vriendelijke glanzende ogen; ze aarzelde nog even en besloot toen, aangemoedigd door haar vriendin, om een poging te wagen. Ze zette haar linkervoet in de stijgbeugel en zwaaide in het zadel.

‘Daar ga je, mademoiselle!’

De merrie was volgzzaam en sribbelde niet tegen, waarschijnlijk voelde ze dat ze met een oudje te maken had, grapte Pauline tegen haar vriendin, die met haar ogen rolde. Dansa stapte langzaam naar voren en volgde de halfslachtige instructies van haar berijdstster nauwkeurig. Ze vindt er vast helemaal niets aan, dacht Pauline schaapachtig, terwijl ze het warme sterke lijf onder zich voelde bewegen. Per slot van rekening was dit wel de kleindochter van Commander! Ze stapten rustig voort, bezadigd en elegant, alsof ze een kop thee gingen drinken met andere oude dames, maar Billie-Pearl maakte hen aan het schrikken door aan de andere kant van de omheining plotseling uit het niets op een zilverkleurige jaarling aan te komen stormen. Met een bloedstollende kreet, zwaaiend met haar stetson, zoals ze deed toen ze nog jong waren, gebaarde ze naar de jonge man dat hij het hek moest opendoen zodat Dansa en Pauline naar buiten konden, en gaf haar eigen paard de sporen. De merrie schoot als een pijl uit een boog naar voren terwijl Pauline zich krampachtig aan haar vastklampte.

‘Ben je nou helemaal gek geworden?’ gilde Pauline doodsbang en ze deed haar uiterste best om de pompende bewegingen van die lange donkere benen bij te houden, tot ze voelde dat een diepgeworteld instinct het overnam: met haar rug kaarsrecht, het hoofd geheven, haar heupen soepel meebewegend met Dansa’s galop. De angst maakte plaats voor pure blijdschap.

Billie-Pearl joeg haar paard in volle galop over het terrein, op de voet gevolgd door Dansa en Pauline, onderweg aangevuurd door het hele team, dat enthousiast reageerde op dit onverwachte tafereel. Overrompeld door dit heerlijke gevoel zag Pauline niets meer van de omgeving, de lucht of de aarde;

ze had alleen nog oog voor de trillende oren van de merrie en het galopperende achterlijf van de jaarling. Ze hoorde alleen haar eigen gehijg, Dansa's machtige adem en het gehinnik van de andere mustangs. Onmiddellijk kwamen de herinneringen aan Commander bij haar boven: zijn vurigheid, zijn verve, zijn flair, al die eigenschappen die hem tot de hengst maakten waar ze nog steeds af en toe van droomde.

Uiteindelijk kwamen ze tot stilstand, buiten adem en schaterend van de lach. Nog nahijgend kon Pauline het niet over haar hart verkrijgen tegen haar vriendin uit te varen. Hoe zou ze boos op haar kunnen zijn na dit moment van gelukzaligheid samen? Net als vroeger.

'Zie je nou wel? Ik had gelijk. Je bent het niet verleerd,' plaagde Billie-Pearl. Ze bestudeerde het blozende, stralende gezicht van haar vriendin.

'Trouwens, Dansa heeft niks met een begrafenistempo,' voegde ze er knipogend aan toe.

'Dat dacht ik al.'

Billie-Pearl draaide met een snelle beweging haar paard rond, zodat Pauline zijn opvallende blauwe ogen kon zien.

'O!' riep ze uit. 'Is dat de jaarling waar je het gisteren over had, Dustins kleinzoon?'

Het was hem inderdaad, hij heette Eagle en hij was al net zo magnifiek als zijn voorouder. Terwijl ze Billie-Pearl enthousiast hoorde vertellen, dacht ze terug aan de eerste keer dat ze Commander, Dustin, Hook, Tundra en Rocket zag: de kudde mustangs die uiteindelijk zo'n bepalende rol in haar leven zou gaan spelen.

'Lieve hemel, heb je gezien hoe laat het is? We moeten gaan!'

Billie-Pearl floot op haar vingers (Pauline zou dat ook graag kunnen, maar ze had het nooit onder de knie gekregen), en een

jonge vrouw schoot naar voren om de teugels van de paarden over te nemen. De twee vriendinnen reden snel weg in Billie-Pearls kever. Reno was maar twintig minuten rijden en de vanuit Atlanta live uitgezonden Super Bowl, waarin de Saint Louis Rams het tegen de Tennessee Titans opnamen, begon pas om halfvier. Route 395 voerde recht naar het centrum, waar ze vervolgens af sloegen naar Downtown en Virginia Street.

Onderweg plaagde Billie-Pearl Pauline met haar nieuwe liefde, van wie ze niets wist. Pauline beaamde dat het nog pril was, dat ze er niet veel over praatte, maar dat hij al behoorlijk veel ruimte innam in haar leven. Hij was iets jonger, tuinarchitect, gescheiden, vader van een twintigjarige zoon, en hij woonde in Dunsmuir, op een kwartiertje rijden van haar huis. Billie-Pearl wilde weten hoe hij eruitzag. Een lange, zwijgzame man met lichtbruine ogen, prachtige handen en een geweldig gevoel voor humor, niet echt goed in het zadel, dat dan weer niet, maar wel...

‘Ja, oké, ik snap het al,’ grinnikte Billie-Pearl.

‘En jij?’ vroeg Pauline. ‘Ga jij nog steeds met die rancher die je zo leuk vond? O, dat is alweer over?’

Billie-Pearls liefdesleven zat ingewikkeld in elkaar. Zonder haar te onderbreken hoorde Pauline haar aan.

Ondertussen hadden ze de buitenwijken van Reno bereikt.

‘Ik weet al wat je gaat zeggen, dat je jouw Reno niet meer terugherkent,’ zei Billie-Pearl, wijzend naar de eindeloze rij wolkenkrabbers.

Ze had gelijk: het tienduizend inwoners tellende stadje dat Pauline in de jaren veertig als kind voor het eerst te zien kreeg, had een regelrechte transformatie ondergaan en was nu naar alle kanten uitgedijld, druk en stampvol auto’s. Er woonden ongeveer tweehonderdduizend mensen en het meren-

deel van de typische houten huizen met hun buitenmuren van overnaadse planken, zoals het huis van Paulines stiefvader in Washington Street, was met de grond gelijkgemaakt en vervangen door flatgebouwen, kantoren en winkelcentra. In Paulines ogen had het Reno van 2000 veel van zijn vroegere charme verloren. Alleen de besneeuwde bergtoppen in de verte waren nog hetzelfde.

Ze ontdekten al snel dat het hele gebied rond het Mapes Hotel was afgezet. East Second Street, Center Street en North Sierra Street waren afgesloten, maar Billie-Pearl wist via Arlington Avenue de rivier over te steken, waar ze nog net een parkeerplaats in West Liberty Street kon bemachtigen. Ze voegden zich snel bij de menigte die zich op de zuidelijke oever van de Truckee had verzameld. Vandaar hadden ze via de Virginia Street Bridge een perfect uitzicht op het ten dode opgeschreven hotel.

Ze moesten zich een weg door de menigte banen om de voorste rijen te bereiken, op ongeveer zestig meter van het Mapes. Pauline stond versteld van de massa mensen. Hoeveel waren het er wel niet, duizenden? Veel meer, antwoordde Billie-Pearl, al net zo onder de indruk. Ze wees op de vele televisiecamera's en reporters die ter plekke verslag deden. Pauline beseftte dat de teloorgang van het Mapes een publieke aangelegenheid was waar iedereen bij wilde zijn.

Een verslaggever legde voor de camera tot in detail uit hoe het Mapes zou instorten: op vijf verdiepingen waren vierhonderd gaten in de dragende constructie van het gebouw geboord waarin vijftig kilo aan explosieven was gestopt. Het veertig meter hoge hotel zou in het niets oplossen. De menigte luisterde vol ontzag.

Hier en daar ontwaarde Pauline een bekend gezicht, en

voelde ze een schok van herkenning. Maar ze kon geen namen meer op de gezichten plakken en beperkte zich tot een glimlach of een knikje.

Naast Pauline en Billie-Pearl stond een jonge vrouw met een blauwe muts. Ze had tranen in haar ogen en vertelde dat haar vader jarenlang in het Mapes Casino had gewerkt, en dat ze vaak met hem meeging als hij zijn salaris ging ophalen. Een brok geschiedenis van Reno verdiende beter dan voor altijd te verdwijnen en in een berg puin te veranderen.

‘Het is zo’n mooi gebouw,’ zei ze bijna snikkend. ‘Moet je kijken!’ Tot op het eind hadden activisten zich tegen de afbraak verzet, vertelde ze. Enkelen van hen waren hiernaartoe gekomen en scandeerden nog steeds ‘Red het Mapes!’ terwijl het gebouw op het punt stond vernietigd te worden. Er was zelfs een wake georganiseerd met een doedelzakspeler.

Een andere vrouw achter hen hoorde wat ze zeiden, haalde haar schouders op en zuchtte: zij was er helemaal voor om het verleden los te laten. Het bouwvallige Mapes was al twintig jaar gesloten, het gebouw was niet meer om aan te zien en het werd hoog tijd voor een nieuwe start in dit deel van Reno! Een paar vrienden bij hen in de buurt vertelden dat ze speciaal vanuit Auburn, Californië, hiernaartoe waren gereden om te skiën, de Super Bowl te zien en de implosie mee te maken.

‘Dit wordt echt te gek!’ zei een van hen lacherig. ‘Beter dan een film!’

Pauline zag een aantal mensen trots rondlopen met grote rode bakstenen en certificaten van echtheid met het onmiddellijk herkenbare logo van het Mapes erop: twee cowboys op mustangs. Ze gingen grif van de hand voor een dollar per stuk.

‘Wil jij ook een baksteen als herinnering?’ vroeg Billie-Pearl.

‘Nee hoor,’ mompelde Pauline, maar ze vroeg zich af of ze niet toch ja moest zeggen.

Om hen heen vingen ze flarden van gesprekken op: weet je nog? Welke verdieping zaten wij ook alweer? O ja, op de zevende! Of nee, toch niet. Op de vijfde... Als ik nog terugdenk aan die waanzinnig lekkere milkshakes in de Coffee Shop... Ik vond vooral het sfeertje in de Coach Room geweldig... Daar hebben we Kathleen's dertigste verjaardag gevierd... Wat hebben we toen een lol gehad! En die aardige telefoniste, Addie, heette ze... Als Miranda nog leefde, zou ze in tranen uitbarsten... Op de bruiloft van Barbara en Josh werd er gedanst, we hebben de hele nacht gefeest... Zo'n chic hotel... Herinner je je nog dat Rick geluk had in het casino? Ik vergeet het nooit meer!

Je moest wel naar ze luisteren, naar al die mensen, zoals die oude dame die zich vastklampte aan de arm van haar begeleider en met bevende vinger naar de Sky Room wees. Daar had ze haar echtgenoot voor het eerst ontmoet, op een dansfeest. Pauline zag een deftig geklede oudere heer in zijn eentje staan, met een rode roos tegen zijn hart gedrukt. Hij stond zwijgend naar het gebouw te kijken. Wat had hij hier meegemaakt en waarom was hij hier vandaag naartoe gekomen?

Een corpulente zestiger kwam op haar aflopen en vroeg beleefd of zij Pauline heette. Hij was met zijn vrouw en kinderen gekomen. Pauline kon zich hem niet herinneren, maar deed net alsof ze hem herkende om hem niet voor het hoofd te stoten. Hij heette Nate en indertijd deed hij samen met Max de reserveringen. Pauline kon zich Max vaag herinneren. Nate trok een gezicht, maar wat wil je, toen zag hij er nog goed uit en had hij een volle bos haar! Ze lachte met hem mee.

‘Nu weet ik het weer, ze noemden jou “Frenchie”,’ ratelde Nate door.

‘Ja, klopt. Ik ben inderdaad in Parijs geboren,’ antwoordde Pauline geamuseerd.

De wolken hingen laag en zagen er dreigend uit, er zat een sneeuwbuï aan te komen, en de mensen gingen dicht bij elkaar staan om het minder koud te hebben. Pauline wierp een blik op haar horloge. Het was bijna acht uur. De onvermoeibare Nate ging maar door en zei dat de eigenaars van het Mapes ook waren gekomen, en dat ze ontroostbaar waren omdat ze er niet in waren geslaagd hun geliefde hotel voor de ondergang te behoeden.

Terwijl Pauline zat te zinnen op een manier om van Nate af te komen, kwam een stevig gebouwde man met een baard voor haar staan, en tot haar blijdschap herkende ze haar halfbroer Jim. Hij was er zeker van geweest dat ze hier zou zijn, maar had ze dat niet even kunnen melden, protesteerde hij, maar hij glimlachte erbij. Billie-Pearl kwam tussenbeide: het was haar schuld, zij had Pauline op het allerlaatste moment meegesleept naar Reno.

‘Hoe is het?’ vroeg Jim zacht en hij sloeg een arm om zijn zus heen. ‘Ben je blij dat je hier staat?’

Hij leek sprekend op zijn overleden vader, Doug Hammond: met diezelfde speelse glimlach, die lichtblauwe ogen, dat gedrongen postuur, en telkens als Pauline hem zag dacht ze aan haar stiefvader, die ze nog steeds miste. Doug was in haar moeders leven verschenen in die rommelige, chaotische periode vlak na de bevrijding van Parijs. Aan haar eigen vader, Jacques Bazelet, die in 1939, haar geboortjaar, overleden was aan kanker, had ze geen herinnering. Doug Hammond, haar moeders tweede echtgenoot, was degene die haar hier in Reno had grootgebracht, en tegen alle verwachtingen in was dat stekje goed aangeslagen.

Jim dempte zijn stem om iets in haar oor te fluisteren: hij wilde haar waarschuwen. Ze moest nu niet omkijken maar

Kendall Spencer stond vlakbij. Pauline sloeg geen acht op zijn woorden en keek toch om. Ze zag hem meteen staan. Hij was absoluut ouder geworden, maar er was niets veranderd aan die adellijke houding. Hij had nog steeds een kaarsrechte rug en die zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht waar ze zo de pest aan had. Zijn dikke haar was nu zilverkleurig en ze moest toegeven dat hij er goed uitzag. Altijd al. Wat was ze toen jong geweest, en naïef.

Kendall Spencer werd zich op een gegeven moment bewust van de starende blik die hem dwars door de menigte werd toegeworpen. Hij leek wat onzeker. Herkende hij haar? Veertig jaar was per slot van rekening een lange tijd. Zijzelf was ongetwijfeld ook veranderd: het lange bruine haar had nu plaatsgemaakt voor een kort kapsel, doorschoten met grijs. Maar haar slanke figuur had ze behouden. Toen Kendalls ogen strak op haar gezicht gericht bleven was ze er vrij zeker van dat hij haar ook had herkend. Bijna bedeesd stak hij zijn hand op.

‘Vergeet het,’ mompelde Jim. ‘Je gaat er niet heen.’

‘Weerzinwekkende klootzak,’ siste Billie-Pearl.

Ze werden onderbroken door alweer een televisieploeg: vlak voor het gebouw tegen de vlakte ging, was een non-stop-nieuwszender op zoek naar mensen die in het Mapes hadden gewerkt.

‘Hier! Hier!’ riep Billie-Pearl, wijzend op Pauline. ‘Hier moet je zijn!’ Pauline was volledig overdonderd, en voordat ze nee kon zeggen zoomde een camera op haar in en werd er een microfoon onder haar neus geduwd. Een jonge vrouw vuurde een aantal vragen op haar af.

‘Hallo, hoe heet u?’

‘Dokter Pauline Bazelet,’ stamelde ze.

‘Komt u uit Reno? Waar werkt u op dit moment?’

‘Ik ben dierenarts. Ik woon in Californië, maar ik ben in Reno opgegroeid.’

‘Wanneer werkte u in het Mapes Hotel?’

‘Van 1957 tot 1960.’

‘En wat voor werk deed u daar?’

‘Ik maakte schoon op de begane grond en in de kamers. Ik was toen nog erg jong.’

‘En wat gaat er door u heen nu het hotel vandaag wordt gesloopt?’

Paulines ogen gleden over het vervallen hotel dat nog steeds trots boven hen uittorende. Haar keel snoerde zich dicht.

‘Het maakt heel wat emoties los. Dat hotel was een wereld op zich voor mij. We werkten er met een heleboel mensen en het zat altijd vol gasten. Het was een drukbezocht hotel. Er was altijd wel iets gaande.’

De journaliste keek in haar aantekeningen.

‘Dus u werkte er in de zomer van 1960 toen John Huston en zijn acteurs hierheen kwamen om *The Misfits* te verfilmen?’

Waarom trilden Paulines lippen zo? Plankenkoorts zeker.

‘Ja, toen was ik er. Ik herinner me alles nog.’

‘Nog een paar minuten en dan zakt dit hotel in elkaar. Kunt u ons kort vertellen hoe het Mapes in zijn hoogtijdagen was, toen u er werkte?’

Pauline had geen praatje klaar, want ze had niet op een interview gerekend. Ze had het gevoel dat ze niets kon uitbrengen. Maar tot haar eigen verbazing slaagde ze erin de herinnering aan de stiekeme ontmoetingen in Kendalls kantoor, Mildred Jones’ gesnauw en de stank die de hotelgasten in de toiletten op de begane grond achterlieten weg te drukken.

Het enige wat ze zag was de voluptueuze gestalte die met een champagneflûte in de hand voor het raam van suite 614 stond.

En met een vaste stem zei ze: 'In de zomer van 1960 heb ik in het Mapes Hotel iemand ontmoet die mijn leven heeft veranderd.'

'Fantastisch! Kunt u ons meer vertellen?'

'Met genoeg.'

Maar op dat moment kreeg de journaliste in haar oortelefoon te horen dat het zover was. Ze moest het interview afbreken en daarna weer oppakken.

Het Mapes ging tegen de vlakte. Nu.

Van Tatiana de Rosnay verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Haar naam was Sarah	Een Parijse affaire
Die laatste zomer	Manderley voor altijd
Kwetsbaar	Obsessie
Het huis waar jij van hield	De familiereünie
Het appartement	Bloemen van de duisternis
Onvoltooid verhaal	Dit leven is van jou
Overspel	Morgen zal het beter gaan

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Eerste druk juni 2024

Tweede druk juli 2024

Derde druk juli 2024

Vierde druk augustus 2024 (Grootletterboek)

Vijfde druk augustus 2024

ISBN 978 90 263 6763 2

© 2023 Tatiana de Rosnay

© 2024 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Blonde Dust* / *Poussière Blonde*

Oorspronkelijke uitgever Albin Michel

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Dennis Stock / Magnum Photos

Foto auteur © Pascal Ito

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen